

Full diocesà

26 d'agost del 2018

p5 — El 16 de setembre, Jornada Diocesana i Dia de la Catedral

p8 — Avui és Santa Teresa de Jesús Jornet

Solsona: celebració dels 425 anys

Tal com vam publicar en la portada del dia 29 de juliol, el pròxim diumenge dia 2 d'agost la diòcesi de Solsona celebrarà els 425 anys de la seva creació.

El dia 1 d'agost de l'any 1593 el papa Clement VIII, a petició del rei Felip II, creava el bisbat de Solsona, convertint l'església de l'antic monestir solsoní de canonges agustinians en catedral, sota la mateixa advocació de santa Maria i convertint la mansió de l'abat en palau episcopal.

La formació del bisbat va ser lenta i difícil. Els dos primers bisbes hagueren de pledejar amb els bisbes de Vic i d'Urgell, que es resistien a perdre algunes parròquies inicialment

assignades al nou bisbat. El primer a cedir fou el bisbe de Vic, l'aragonès Pere Jaime (1598): de les 40 parròquies que es demanaven va cedir-ne 21. Amb el bisbat d'Urgell la disputa s'allargà viny-i-sis anys, fins que en 1623 s'acordà que de les 258 parròquies assignades en cedirien 114.

Així, doncs, diumenge vinent som tots convidats a la catedral de Solsona, a les 6 de la tarda, a recordar que fa 425 anys vam néixer com a diòcesi.

El bisbe Xavier Novell estarà acompanyat del bisbe metropolità Jaume Pujol i dels bisbes de les diòcesis «mares», Romà Casanova i Joan-Enric Vives.

«Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna»

Diumenge XXI durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre de Josuè

En aquells dies, Josuè reuní a Siquem totes les tribus d'Israel, i cridà els ancians d'Israel, els seus caps, els seus jutges i els seus magistrats. Es presentaren tots davant Déu, i Josuè digué a tot el poble: «Si no us sembla bé de tenir el Senyor per Déu, escolliu avui quins déus voleu adorar: els que adoraven els vostres pares quan vivien a la regió occidental de l'Eufrat o els déus dels amorreus, al país dels quals viviu. Però jo i la meva família hem decidit d'adorar el Senyor.» El poble respongué: «Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus. El Senyor, el nostre Déu, és el qui ens va fer pujar amb els nostres pares de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge; ell obrà davant els nostres ulls aquells grans senyals i ens guardà pertot arreu on anàvem, enmig de totes les nacions que havíem de travessar. També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu.»

(24,1-2a.15-17.18b)

Salm responsorial

Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.

(Salm 33)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, sotmeteu-vos els uns als altres per reverència a Crist. Que les esposes se sotmetin als seus marits, com tots ens sotmetem al Senyor, perquè el marit és cap de la seva esposa, igual que el Crist és cap i salvador de l'Església, que és com el seu cos. Per tant, així com l'Església se sotmet al Crist, les esposes s'han de sotmetre en tot als marits. I vosaltres, marits, estimeu les vostres esposes, tal com el Crist estima l'Església. L'estima tant que s'ha entregat a la mort per ella, per santificar-la: l'ha rentada amb el bany de l'aigua acompanyat de la paraula, i així ha pogut cridar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques, ni arrugues, ni res de semblant, tota santa i immaculada. Igualment els marits han d'estimar l'esposa com el seu propi cos. El qui estima la seva esposa és com si s'estimés ell mateix. No hi ha hagut mai ningú que no estimés el seu propi cos. Tothom l'alimenta i el vesteix. També el Crist es porta així amb la seva Església, perquè som membres del seu cos. Per dir-ho amb paraules de l'Esriptura: «Per això l'home deixa

el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i, des d'aquell moment, ells dos formen una sola família.» És un misteri molt gran: ho dic de Crist i de l'Església.

(5,21-32)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, molts que fins aleshores havien seguit Jesús digueren: «Aquest llenguatge és molt difícil! Qui és capaç d'entendre'l?» Jesús coneixia interiorment que els seus seguidors murmuraven d'això, i els digué: «Us escandalitza això que us he dit? Què direu si veieu que el Fill de l'home puja on era abans? L'Esperit és el qui dóna la vida. La carn no serveix de res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen.» Des del principi Jesús sabia qui eren els qui creien i el qui l'havia de traïr. Després afegí: «Per això us he dit abans que ningú no pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do.» Després d'aquell moment, molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonaren i ja no anaven més amb ell. Jesús preguntà als dotze: «Vosaltres també em voleu deixar?» Simó Pere li respongué: «Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu.»

(6,60-69)

«També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu»

«Si no mengeu la carn del Fill de l'home...»

Jean Hakolimana, prev.

Hom comenta sovint que l'obra d'art depèn al cinquanta per cent de la percepció, és a dir, de la mirada que hi posem. Això per dir que la nostra mirada i recepció participa de la seva creació contínua. Passa el mateix amb la paraula, i encara més amb la de Jesús, que és paraula de vida. Seria interessant inventariar les lectures que se n'han fet d'aquesta paraula de Jesús al llarg dels segles. Oferint la seva carn com a menjar, el seu auditori el captava, cadascú segons les seves disposicions. Els d'origen pagà l'entenien en sentit material. Des de la seva cultura, menjar els sacrificis permetia una comunió íntima amb la divinitat. Els jueus, en canvi, es remetien directament a l'Èxode i al menjar de l'anyell pasqual que havia segellat la seva salvació i l'inici d'un camí d'aliança amb Jahvè. La primera generació de cristians, en canvi, es remetia directament al sant sopar i a l'Eucaristia. Més tard, alguns místics, sense obviar la presència real de Jesús en l'Eucaristia, van llegir aquesta paraula en el sentit de participar de la intimitat de Jesús tal com s'hi presta l'expressió catalana «combregar amb».

L'Eucaristia, igual que la paraula de Jesús, continua oberta. Quan combreguem fem totes aquestes experiències amb què Jesús ha anat enriquint els seus dons. Tanmateix tenim marge per a portar-hi la nostra vivència. No podem limitar-nos a viure l'Eucaristia com sempre s'ha fet, una mera rutina o repetició. Som cridats a actualitzar allò que, en altre temps, va alimentar tantes generacions, pobles, cultures, llengües, tribus i nacions. Necessitem enriquir l'Eucaristia amb aquestes vivències pròpies del nostre segle XXI.

La imatge

Jesús, Senyor universal, amb la llegenda: «Jo sóc el Pa de Vida que ha baixat del cel.»

La Mare creient amb l'acció de gràcies: «La meva ànima magnifica el Senyor i el meu esperit celebra Déu que em salva.» I l'apòstol Joan, amb la copa per omplir, diu: «El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres.» Jesús pregunta: «Vosaltres també em voleu deixar?» Pere respon: «Senyor, a qui aniríem?»

Comunió dels Apòstols (174). Joost Van Wassenhove

Agenda

Lit. hores: Setmana I

27 dilluns

—Santa Mònica, mare de sant Agustí (331-387)
2 Tessalonicenses 1,1-5.11b-12 / Salm 95 / Mateu 23,13-22

28 dimarts

—Sant Agustí, bisbe (354-430)
2 Tessalonicenses 2,1-3a.14-17 / Salm 95 / Mateu 23,23-26

29 dimecres

—Martiri de sant Joan Baptista
—Sant Adelf, bisbe
—Santa Joana Jugan, religiosa (1792-1879)
2 Tessalonicenses 3,6-10.16-18 / Salm 127 / Marc 6,17-29

30 dijous

—Sant Aduacte, màrtir (s.IV)
I Corintis 1,1-9 / Salm 144 / Mateu 24,42-51

31 divendres

—Sant Ramon Nonat, (1204-1240)
I Corintis 1,17-25 / Salm 32 / Mateu 25,1-13

1 dissabte

—Sant Lleir, bisbe (s.VI)
—Sant Gil, abat
I Corintis 1,26-31 / Salm 32 / Mateu 25,14-30

2 diumenge XXII de durant l'any / Cicle B

—Sant Antolí, màrtir (s.III)
—Sant Armand, màrtir (s.XVI)
Deuteronomi 4,1-2.6-8 / Salm 14 / Jeremies 1,17-18.21b-22.27 / Marc 7,1-8.14-15.21-23

4 –actualitat diocesana

50 anys a Vacarisses

El proppassat mes de maig Mn. Sebastià Codina va celebrar 50 anys de la seva arribada a Vacarisses, població de la qual fou el rector fins fa ben poc.

Amb una missa solemne presidida pel senyor bisbe, Mons. Romà Casanova, i un dinar a la sala gran de la Fàbrica es va celebrar emotivament aquesta efemèride.

Nova capella al Seminari

Està ubicada a dalt del cor de la capella gran i s'hi pot accedir per la primera planta, a través de les escales de recepció. Està sempre oberta. Tot i ser provisional, s'ha elaborat amb materials nobles i acabats idonis per tal d'oferir un espai ben propici per a la pregària. La disposició lumínica és dissenyada segons les constel·lacions dels estels que es contemplen a Vic durant la nit de Nadal.

Comunitats de Migrants a Vic

El col·lectiu «Caminem junts en la diversitat» i la delegació de pastoral de l'arquebisbat de Barcelona van organitzar un dia de convivència a Vic el passat mes de juny, entre persones que formen part de diferents comunitats de migrants. Després de visitar el museu i d'un dinar, van cloure la jornada amb una eucaristia a la catedral, presidida pel nostre senyor bisbe.

Dia de la Catedral i Jornada Diocesana

16 de setembre del 2018 a la catedral de Sant Pere de Vic

Amb motiu dels 215 anys de la consagració de la catedral, aquesta obre les portes en un moment de desafiaments importants que ens conviden a reconèixer el que som –deixebles de Jesucrist–, mirar el nostre món sentint-nos «solidaris del gènere humà i de la seva història» i emprendre un camí de conversió personal i comunitària.

Alhora, donat que la catedral és l'església mare de totes les esglésies de la diòcesi, celebrem la Jornada Diocesana. En cada moment de la història l'Església ha viscut un discerniment evangèlic que l'ha portada a entomar els reptes que es presentaven a cada moment; també avui tenim els nostres reptes, que demanen de nosaltres una sempre nova resposta.

Com ens diu el Pla Diocesà de Pastoral, *la nostra societat, sovint marcada per moltes ferides, ens urgeix que li presentem de nou la bellesa i la misericòrdia de Déu. Ens ho demana el sant pare Francesc: «Més que el temor d'equivocar-nos, espero que ens mogui el temor de tancar-nos en les estructures que ens donen una falsa contenció, en les normes que ens tornen jutges implacables, en els costums en què ens sentim tranquils, mentre a fora hi ha una multitud famolenta i Jesús ens repeteix sense cansar-se: "Doneu-los menjar vosaltres mateixos!" (Mc 6,37)» (EG, 49).*

Avui, diversos mons conviuen, sovint sense gaire relació. El «món de la fe», les nostres parròquies, l'Església, tenen avui moltes «perifèries», és a dir, realitats potser properes físicament però llunyanes quant a la relació: els joves, l'educació, el lleure, la cultura... Cal sortir de nosaltres mateixos per anar a la trobada d'aquestes perifèries i oferir-los l'únic tresor que tenim: Jesús, mort i ressuscitat per nosaltres.

En aquesta ocasió procurarem descobrir com fer viva a casa nostra aquesta crida en un recorregut:

- didàctic**: per a aprendre experiències profitoses que siguin útils per a tots;
- dinàmic**: fer descobertes que ens mostrin i ens convidin a participar en aquesta missió comuna;
- vivencial**: conèixer el testimoni de qui s'ha embarcat en aquest viatge per acostar-se a les perifèries i trobar junts noves formes de compartir la bellesa i la joia de la fe.

La jornada s'iniciarà a les deu del matí. L'acte central serà la missa, presidida pel bisbe, a 2/4 de 6 de la tarda, a la catedral.

Us convidem a tots a participar d'aquest dia, en què també tindrem la possibilitat de visitar les noves troballes arqueològiques a la catedral.

Pepe Rodríguez a la seva filla: «Anar a missa és el millor que faràs en la vida»

Testimoni del xef més famós d'Espanya

Pepe Rodríguez (Madrid, 1968), reconegut xef amb una estrella Michelin i famós a Espanya pel programa «Masterchef», ha concedit una entrevista al setmanari *Alfa i Omega*, en la qual dóna testimoni de la seva fe catòlica. En destaquem alguns fragments:

«La fe no està renyida ni amb la televisió ni amb la fama; tampoc no està renyida amb ser arquitecte o metge. La fe es té o no es té, es viu o no es viu, es porta o no es porta. No sé si sóc un home capacitat per a donar cap norma, però a mi no em disturba per a res en el meu treball. Intento que la gent que està al meu voltant entengui que sóc un home de fe.»

«Sóc un home que viu en la parròquia, que va a l'església del seu poble i hi participa. No sé si hi participo tant com hauria de fer-ho, però sí intento que la meva família, els meus fills i la meva dona la visquem des de dins. Però no és gens fàcil ensenyar als fills que vagin a l'església. A casa meva, la meva mare sí que anava a missa, el meu pare no. I vull que els meus fills vegin que jo vaig a missa, encara que són de vegades ells els qui no ho volen, per l'edat i per diversos motius. El millor exemple que els puc donar és que vegin que jo hi vaig amb normalitat i naturalitat.»

«Jo em pregunto: per què he tingut la sort de conèixer Déu? Per què he tingut la sort de sentir-lo a prop i altres no el senten? No depèn de mi; és una cosa que m'ha estat donada.

Com donar els ingredients? Primer, és important haver conegut Déu. Després, adonar-te que has de conrear aquesta relació dia a dia i que t'ha d'exigir més. Com que sóc una persona que fallo tant, no sóc cap exemple a seguir per a ningú, però sí que sé que, encara que caigui, em puc aixecar i que Déu sempre em perdona.»

«A la meva filla gran li insisteixo perquè vagi a missa el diumenge, però ella no ho vol. Em diu: "Papa, que estic molt embolicada; papa, que no tinc temps, haig d'estudiar, i com perdré una hora?" Doncs jo hi vaig i dono exemple. I, de vegades, quan em pregunta, li responc: "No t'adones que jo treballo cada dia de la setmana però trobo aquest moment per a anar-hi; el busco perquè ho vull, perquè ho necessito?" Vull que s'adoni que anar a missa és el millor que farà en la seva vida. Potser voldrà tornar-hi a anar demà o d'aquí a divuit diumenges, però portar-la-hi obligada no és la millor fórmula.»

És conegut per formar part del jurat de Masterchef (TVE)

L'explicació més bella i satisfactòria de la Creació

125è aniversari del naixement de Lemaître, sacerdot, físic i matemàtic belga

Sense renunciar a la seva fe catòlica, Lemaître (1894-1966) va parlar d'un passat infinit de l'univers però que no entrava en contradicció amb la seva creença d'un Déu creador del món, ja que tant Aristòtil com sant Tomàs d'Aquino havien mostrat que un univers creat no necessita un començament en el temps. Lemaître fou capaç de corregir el mateix Einstein.

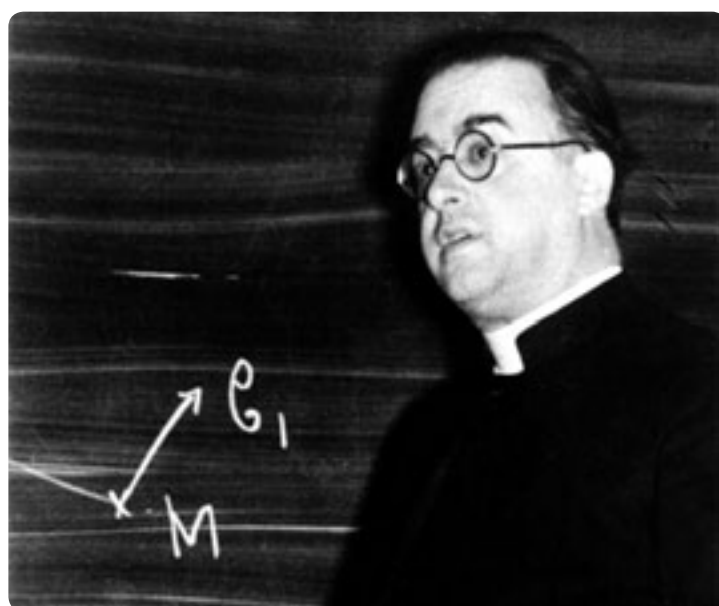
Aquest, en escoltar-lo en una conferència a Califòrnia, va afirmar que la teoria de l'origen de l'univers és «l'explicació més bella i satisfactòria de la Creació que mai he escoltat».

Després dels seus estudis d'enginyeria, fou voluntari en la I Guerra Mundial. A vint-i-sis anys es doctorava en ciències matemàtiques. Tres anys més tard era ordenat prevere.

Tota la vida la va dedicar a la investigació científica, entre Estats Units i Europa. Formulà explícitament la teoria del Big Bang: fa 5.000 milions d'anys existia un nucli de matèria hiperdensa i inestable que va explotar sota la forma d'una super-radioactivitat. Aquesta explosió es va propagar durant mil milions d'anys i els astrònoms en perceben

els efectes en els raigs còsmics i les emissions X. Dos anys abans de morir es descobriren les radiacions que confirmaven la teoria.

President de l'Acadèmia Pontifícia de les Ciències, els darrers anys de la vida els dedicà a la incipient informàtica.

Humor

Les històries de l'escolà Miquel

Santa Teresa de Jesús Jornet i Ibars

Romà Casanova, bisbe de Vic

El bressol de santa Teresa de Jesús Jornet és la població d'Aitona, en la comarca del Segrià, de la província de Lleida. Va néixer en aquells temps en què la fe cristiana era el cor de les famílies, amb una fe viscuda i celebrada, en què no mancava la pregària en família i el testimoniatge de caritat i de misericòrdia. En aquella família pagesa, acostumada al treball i a la suor, ella tenia el costum d'acollir els pobres que trucaven a la porta demanant almoïna per amor de Déu. Estudiosa i treballadora, tira endavant els estudis a Lleida, sense oblidar la pregària, amb un fort accent eucarístic. Esdevé mestra i en aquest moment és quan veiem, al poble d'Argençola, aquella jove mestra pietosa i atenta als més pobres.

El seu oncle, el beat Francesc Palau i Quer, que en aquells moments anava treballant en la fundació d'unes religioses d'espiritualitat carmelitana, li proposa d'unir-se a aquell nou institut. Però el Senyor li demanava una altra cosa. Quina? Teresa Jornet deixa altra vegada la casa paterna i es dirigeix a l'Asil de les Filles de la Caritat a Lleida. Aquesta vegada foren les malalties les que manifestaren que aquest no era el seu camí.

Al mateix temps, un altre home de Déu, Saturnino López Novoa, canonge d'Osca, juntament amb altres sacerdots, estava treballant per posar els fonaments d'un nou institut femení que es dedicés exclusivament a l'assistència dels pobres ancians abandonats. En arribar aquesta nova, amb una invitació a integrar-s'hi, Teresa Jornet s'hi aboca. A Barbastre s'obre la primera casa, i ella és posada al davant del primer grup. I ho va ser fins a la mort. Amb la seva empremta, la nova família religiosa és d'una senzillesa amable, d'una humilitat serena i una caritat penetrada de sacrifici: estimar no és solament donar, sinó donar-se fins al sacrifici, lliurant la vida.

La fundació primera es trasllada a València, com a seu de legions i legions de germanetes que s'estenen per tot el món. Allí prenen el nom de Germanetes dels Ancians Desemparats, patrona d'aquesta ciutat.

La nostra diòcesi s'alegra de la presència d'aquestes germanes i de la seva obra en l'Asil del Sant Crist d'Igualada. L'atenció als més febles i pobres, des de la confiança en la providència de Déu, és el testimoniatge que ajuda les persones a trobar-se profundament amb Déu. Preguem perquè tinguin les vocacions necessàries per a mantenir obres com aquesta entre nosaltres.

